

14.1.2016

עיתון 17

**אחרי הסערה
אהוד בנאי
מילים ולחן: אהוד בנאי**

אחרי הסערה
חלונות נפתחו
אנשים חזרו למלאכת יומם
הנחש נעלם
רק לאישה אחת שהרוח לקחה את ביתה
הזמן כמו עצר מלכת
משתאה היא רואה איך כולם שכחו
והיא כל הזמן זוכרת

לתושבים שלום,

- חדשות ממגרש הכדורסל – מיום ראשון המגרש יהיה פתוח לשימוש גם בשעות החשיכה. מתג החשמל הותקן והוא נמצא בתוך בית הקולר. מותקן שעון שבת שיעבוד בהתאמה לשעון חורף/קיץ. יהיה אפשר להדליק את התאורה מהשעה 16:30-23:00. עדיין בגמר השימוש יש לכבות את האור. בנוסף הותקן מעקה בטיחות במפגש בין המדרכה לכביש. בכוונתנו לקיים אירוע פתיחת המגרש. מי שיש לו רצון, רעיון, אנא פנו אלינו ונשמח לעשות זאת יחד.
- מועדון הכפר פנוי כעת בימי שני מהשעה 19:00 לפעילויות שלכם, כמובן בתיאום עם ליאור המזכיר.
- השבוע התקיימה במועדון שלנו, סדנת תרבות ראשונה בהנחיית ברק אביעם איש שלום מגבעת חיים מאוחד. זוהי התחלה לתהליך של בניית תשתיות תרבות אצלנו. לפרטים - אצל מי שהשתתף במפגש. המפגש הבא יתקיים ביום שני 8/2 בשעה 20:15 במועדון הכפר. רשמו לפניכם והגיעו!

נאחל לכולם בריאות ושבת שלום.

ועד מקומי חרב לאת

ברוכים הבאים

משפחת פנחסי עברו למושב בשבוע החולף. ההורים אורי וריטה. והילדים חן בכיתה ג'. דין בכיתה א' ורן בן 3 ולומד בגן. אורי עובד באמדוקס והוא בן כפר ויתקין. ריטה עובדת בבנק איגוד והיא מפרדס חנה. הם גרים ברחוב הדקל 29.

*שינוי מועד פינוי פחים חומים - החל מ- 17.1 הפחים החומים בחרב לאת יפונו בימי שישי

ברוכים הבאים לסדרת הטיפים לחסכון בהוצאות המשפחה.

על-ידי יישום הטיפים שישלחו אליכם, תוכלו לחסוך 2,000 עד 4,000 ש"ח מדי חודש מבלי להוריד את רמת החיים שלכם אפילו במילימטר!

נתחיל בטיפ הראשון לחיסכון בהוצאות המשפחה, שבעזרתו תוכלו לחסוך באופן מיידי בין 200 ₪ ל-800 ₪ כל חודש, תלוי במצב הנוכחי שלכם.

הנה הטיפ השני:

טיפים לחסכון המשפחה

- בודקים את החשבון והמונה
- מכוונים את טמפרטורת המזגן ל-24 מעלות בקיץ,
- ו-20 מעלות בחורף
- משתמשים ב"שעוני שבת" (לא רק בשבת)
- מכבים את הדוד כשלא צריך
- תולים את הכביסה במקום להשתמש במייבש
- בקיץ - להעביר את המזגן למצב "לחות" במקום קירור
- לשתף את הילדים – תגמול מתוך הסכום שנחסך

פרקטיקל

ייעוץ מעשי לטעקים ולכלכלת המשפחה

התארגנות של מס' זוגות תתקבל בברכה ושולי תעביר סדנא לניהול נכון של כלכלת המשפחה.

משפחה מתארכת- פרידה ואפרים רוט

פרידה ואפרים גרים בחרב לאת מהתקופה הראשונה של הקמת הישוב. תחילה גרו באהלים, אחר כך בצריפים וכעבור שנים מספר עברו לבית קבע, הוא ביתם היום ברחוב הדקל המערבי.

פרידה ואפרים חיים יחד כבר כשבעים שנה הם הגיעו לישראל מארפה בסוף מלחמת העולם השנייה. שניהם שרדו את השואה ועברו את הקשה מכל. פרידה ומשפחתה נלקחו למחנות, האם וחמשת אחיה הצעירים של פרידה, הושמדו בתאי הגזים ואביה נשלח למחנות עבודה. פרידה ואחותה הבכירה עברו את המלחמה במחנות כמו אושוויץ ובירקנאו תוך עבודה קשה אך הצליחו לשרוד ולהישאר כל הזמן יחד. אביה של פרידה שרד את המלחמה אך לקראת סופה מת ממחלת הטיפוס בוינה ונקבר שם.

אפרים, שהיה בן יחיד להוריו, עבר את המלחמה במחנות השמדה בגרמניה ובאשוויץ. הוא עבד בקרמטוריום והצליח לשרוד. הוריו של אפרים לא שרדו את השואה והוא נשאר בודד בעולם. התחושה של להיות לבד הרגיש חזק מאוד כשנפתחו שערי המחנה ואנשים יצאו בתקווה למצוא קרוב או מכר שמחכה מולם. היו שם רבים, שארית הפליטה, אך אפרים חזר ואמר "אף אחד לא חיכה לי אני הרגשתי לבד, כמו כלב".

פרידה ואפרים נפגשו אחרי המלחמה ברומניה, כמו פליטים רבים אחרים הם החלו לנדוד ולחפש דרך לעלות לארץ ישראל. אפרים שהיה מבוגר מפרידה בכמה שנים הציעה לה להינשא אבל היא עוד התלבטה. פרידה גדלה בבית דתי ואפרים היה בחור חילוני. ככל שהמשיך המסע יחד הוא ניסה לשכנע אך היא נשארה בשלה. אפרים הציע הצעת פשרה והבטיח "בבית נשמור על אורח חיים דתי ובחופי אני יכול להתפרפר" (לרגע הפסיק העט שלי לכתוב) "למה אתה מתכוון בלהתפרפר?" שאלתי, ואז הבנתי שזה לא מה שאתם ואני חושבים. אפרים מסביר לי: "כשהגיעו חבילות אוכל מאמריקה לא הקפדתי אם כתוב שהן כשרות" (נרגעתי). פרידה עשתה מסע, מצד אחד נפרדה מאחותה שפנתה לגור עם בעלה בונצואלה ומנגד היא עם אפרים מחפשים דרך להתחיל חיים חדשים. לפני העלייה לארץ עברו בבית הקברות בוינה והקימו מצבה מעל קברו של האבא. פרידה החלה להתרצות וסיכמה עם אפרים שהם יינשאו לאחר שרגלם תדרוך על אדמת ישראל. אפרים נאלץ לחכות בסבלנות. באיטליה עלו על אניית מעפילים וקיוו שהמסע יגמר תוך זמן קצר. כשהגיעה אניית המעפילים לארץ היא נעצרה על ידי הבריטים וכולם נשלחו לקפריסין. אז מה קרה עם החתונה? האם אפרים יצטרך לחכות? הפעם פרידה נענתה בחיוב והזוג התחתן בקפריסין במחנה. כשנפתחו שערי הארץ עלו פרידה ואפרים והתיישבו בחרב לאת. הם היו המשפחה ה-20 שהגיעה ליישוב. הפרנסה בישוב באה מהחקלאות כל משק ישב על 25 דונם אדמה והיו גם חלקות חקלאיות משותפות. פרידה ואפרים עבדו בפלחה וליד הבית הייתה להם רפת לחלב, לול לביצים ופרדס. לזוג נולדו שני בנים: עזרא ומשה שלמדו בבתי ספר בכפר הראה.

בשנים מאוחרות יותר לקחו על עצמם לנהל את המכלת המקומית. הם ניהלו את המקום כ-20 שנה והיו לילדים שלנו כמו הורים שניים. מרבית הילדים עלו על האוטובוס שפיזר אותם בין מוסדות החינוך, ליד המכלת ואנחנו ההורים ידענו שיש עין פוקחת ואזן קשבת. עד היום הילדים (שהם ברובם כבר הורים) מתעניינים בשלומם והם, תמיד רוצים לדעת מה קורה עם הילדים, עם כל אחד ואחד.

אפרים פיתח לעצמו תחביב, הוא גידל בחצר בעלי חיים מעין משק חי והתמחה בעשיית יין להנאתו.

פרידה, שמרה על אפרים, טיפלה בעיניני הבית ויוצאת לצעידות באזור הכפר.

את שניהם אפשר היה לפגוש בבית הכנסת בסופי שבוע, בשמחות ובחגים. היום פרידה ואפרים הורידו הילוך הם שמחים לארח בביתם את מי שמגיע, פעמיים בשבוע הם נוסעים לבית דוד (מרכז לגיל השלישי של המועצה) ונהנים שם מהפעילויות, בעיקר משיעור ההתעמלות. לבני הזוג הצטרפה מטפלת ממולדובה, סילבי, שהפכה לחלק מהמשפחה ועוזרת בכל מה שנדרש. פרידה ממשיכה ללכת בליווי סילבי באזור הבית ושמחה לפגוש מכרים. אפרים נשאר יותר בבית. שניהם מעודכנים במה שקורה באמצעות התקשורת ומאוד נהנים מהקשר ומהביקורים של שני הבנים והכלות, חמשת הנכדים, ושנים עשר הנינים. נאחל לזוג הרבה בריאות ושמחות ושייבדלו לחיים ארוכים.

כרידה ואפריט הסכימו לשתף את תושבי הישוב ובציקר את בני הנוצר, בספור של
המשחה השאה. מידי שנה, היוע השאה, מסופר סיפורע ושל כל מי שנוטר לספר.
זהו סיפורו של עם, שאל לנו לשכחו.

ראיינה ורשמה – רוטי שגיא

עוגת תפוחים- תמר שפיגל

אפתח בווידיאו – עוגת תפוחים היא המתכון הראשון שתמצאו כשתפתחו את מחברת המתכונים הקטנה שלי. כמובן שמאז נוספו לה עוד מחברות ובעיקר דפים משוטטים וגזרי עיתונים ממדור האוכל, אבל אצלי שמורה לה זכות ראשונים. לכל אחד מאיתנו יש מקום חם בלב למתכון הראשון שהצליח וקצר מחמאות ותשבחות. אצלי זו עוגת התפוחים. את המתכון קיבלתי מאימא שלי, והיא קיבלה אותו מלאה סולמון השכנה שלנו.

בצק:

100 גרם חמאה

ביצה

חצי כוס סוכר

כפית תמצית וניל

1.5 כוסות קמח

*פרורי לחם

מילוי:

קילו תפוחי עץ ירוקים מגוררים (אני מעדיפה את הסוג החמוץ)

100 גרם צימוקים

100 גרם אגוזי פקאן או אגוזי מלך -גרדת לימון מלימון אחד

מעט קינמון - מיץ מלימון אחד

חצי כוס סוכר

אופן ההכנה:

בקערה מערבבים קמח וסוכר. ממיסים מעט את החמאה ומוסיפים גם אותה לקערה. מוסיפים את הביצה ותמצית הוניל. מי שרוצה להוסיף טעם לימוני לבצק יכול להוסיף גם מעט גרדת לימון טרייה. מערבבים היטב עד להווצרות כדור בצק אשר נפרד בקלות מדפנות הקערה.

מרדדים את הבצק ומעבירים לתבנית פאי עגולה קטנה. מפזרים מעט פרורי לחם על הבצק בתבנית. מי שאין לו פרורי לחם יכול להשתמש לרסק כמה ביסקוויטים ולפזר. את יתרת הבצק שנשארה לנו נשמור בצד לקישוט החלק העליון של העוגה.

בקערה מערבבים תפוחי עץ מקולפים ומגוררים, צימוקים – הערה לגבי הצימוקים, אני בדרך כלל משרה אותם קצת בקערה עם מים חמים כשאני מתחילה את הכנת הבצק. מי שבוחר להשרות צריך לזכור לסנן אותם לפני ההוספה למילוי. מערבבים בקערה נפרדת סוכר וקינמון ומוסיפים יחד עם האגוזים למילוי. מערבבים היטב את כל החומרים ושופכים על הבצק בתבנית.

לוקחים את שאריות הבצק ומרדדים ליצירת מקלעת שתי וערב על גבי העוגה.

אופים בחום בינוני 180 מעלות ארבעים דקות בתנור מחומם מראש.

בתאבון לכולם!

אשמח לשמוע אם ניסיתם ומה היו הביקורות שקיבלתם ☺

פרשת השבוע

בחרב לאת מתקיימת, מידי יום שני, פגישה בה החברים משוחחים ולומדים את פרשת השבוע. המפגש פתוח לכולם והוא מנוהל על ידי הרב מאיר צרי.

מאיר התבקש על ידי חברי הקבוצה לשתף אותנו.

פרשת בא

רגע לפני יציאת מצרים, בלילה של מכת בכורות, ה' מצווה את עם ישראל לשבת ולאכול זבח פסח. אמנם הוא מכונה "זבח", אך בשר הפסח לא הוקרב על מזבח, ודמו לא נזרק על מזבח. השימוש היחידי בו הוא במסגרת סעודה משפחתית, בתוך הבית. ובכל זאת יש לו מאפייני קרבן ברורים: כמו קרבן, הכבש צריך להיות תמים (ללא אף מום), בגיל מוגדר (שנה), להאכל בזמן מוגדר (עד הבוקר), ועוד. את הבשר אכלו בני הבית, והדם ניתן על מסגרת הדלת, מה שמלמד אותנו שהבית והגרים בו, הם שמשמשים בתפקיד המזבח עבור הקרבן. בכך, הופך הבית המשפחתי של העברים, לשייך לה'. מדוע דווקא בלילה הזה? למזבח, כטריטוריה א-לוהית, יש אפשרות להגן על מי שלצידו. כמו שאדם שנמלט אל המזבח ואוחז בקרנותיו זוכה להגנה מכוחו, כך מי שבתוך הבית בו אוכלים את הקרבן, מוגן ממכת הבכורות. רגע לפני יציאת מצרים, מי שמחליט להיות שותף לחגיגת הפסח, מציין בכך את שיכותו לעם ישראל ולה', ו"רוכש" את זכאותו לצאת ממצרים. ומה לגבי ליל הסדר שלנו? לא סתם זהו ערב שנחגג בקרב כל גוויי הציבור הישראלי. זהו אינו רק אירוע משפחתי נעים, ולא רק העברה של זיכרון היסטורי על אירועי יציאת מצרים. שותפות בסדר היא הצהרת נאמנות ושייכות לעם ישראל ואמונתו.

ספורי ראשית הישוב...ספור בהמשכים

בשנת 2004 במלאת לכפרינו 57 שנים, העלה אילן זיגמן על הכתב את "ההיסטוריה" של חרב לאת.

אילן מראשוני חרב לאת הצטרף לישוב המתהווה בתחילת 1948. בשנותיו הראשונות של היישוב שימש אילן כמזכיר חוץ של הכפר.

מחרב.....

מאת: אילן זיגמן

עם סיום מלחמת העולם השנייה, החיילים היהודיים בצבאות השונים עמדו בפני השאלה לאן מועדות פניהם?, המלחמה שינתה מהיסוד את הכל, לא משפחה, לא בית ולפעמים, גם לא

רצון להמשיך להיות. רבים שחזרו לחפש את קרוביהם במקומות בהם התגוררו בעבר גילו את האמת המרה. זעזוע עמוק, כאב, שרידים בלבד.

עם שחרורם מהצבא, חיפשו החיילים היהודים דרכים חדשות לבנות את חייהם. אחת האפשרויות הייתה לעלות לארץ ישראל ולנסות להתחיל הכל מחדש במסגרות ההתיישבותיות השונות אשר היו קיימות בארץ, באותה תקופה. הוקמו ארגונים אשר עזרו לחיילים להסתדר במציאות החדשה.

בין התנועות המיישבות, הייתה עמותה בשם "ארגון הכפרים השיתופיים", אשר במסגרתה עלו להתיישבות "המעמד הבינוני" - אנשים משכבות הביניים, בין עניים ללא אמצעים כלל ובין בעלי אמצעים כספיים מוגבלים. רוב המשפחות היהודיות במרכז אירופה היו שייכות למעמד הבינוני. היציאה להתיישבות באמצעות "ארגון הכפרים השיתופיים", הותנתה בהשתתפות כספית, לא גדולה, למימון רכישת ציוד, כהתחלה.

באותה תקופה הוקמה תנועת התיישבות של "חיילים משוחררים" מהצבא הבריטי ומיחידות שנספחו אליו כמו למשל חיילים יהודיים מצבא צ'כיה אשר התנדבו וגויסו על ידי הבריטים. גם יהודים צעירים ומבוגרים בארץ "פלשתינה" של אותם הימים, אשר הייתה בשליטת בריטית התנדבו לצבא הבריטי למאמץ המלחמתי. אלה הצטרפו, כיחידות מיוחדות, נפרדות, ולחמו במלחמת העולם השנייה במסגרות הצבא הבריטי כחיילים מהמניין נגד גרמניה הנאצית.

עם שחרורם של החיילים היהודים בסוף המלחמה, הצטרפו חלק מהם ל**ארגון החיילים המשוחררים "חרב לאת"**. אשר אירגן להתיישבות קבוצות חיילים משוחררים. ארגון זה ייסד כפרים שיתופיים כמו "רגבה" "בצרה". המועמדים מהקבוצה האחרונה, יסדו את כפרינו "חרב לאת" אשר נושא שם הארגון. שם הארגון מזכיר את הפסוק הידוע בספר ישעיהו (פרק ד' בפסוק ו'). "ו.. וכתתו חרבותם לאתים"

נכדתי, אשר סיימה עבודה בבית הספר, בתנ"ך, כתבה " את הארץ ואת חרב-לאת". זה הוא בקיצור נמרץ תחילתו

שוב נפגשים במועדון וותיקים

ביום שלישי 19.1.16 בשעה 18:00

במועדון חברה זאת

לוקה, מאפה ומפס חברים.

הפעם נשמע את חני קיטנר .

נושא ההרצאה: "מזוודה ליד הדלת."

חני קיטנר גרה עם משפחת בקיבוץ מגל. חני כתבה ספר ביכורים בשם מזוודה ליד הדלת. הספר מתבסס על סיפור חייה, כבת להורים עובדי המוסד למודיעין ותפקידים מיוחדים. הסיפור שופך אור על המציאות המורכבת עימה התנהלה המשפחה כשברקע פרידות ניתוקים, מעברים כפויים בין ערים בארץ ובין מדינות באירופה, זהויות בדויות, הסתרות, שקרים וחיים בצל סכנה מתמדת. כל זה בצד תיאור מבצעים אותנטיים בהם השתתפו הוריה במסגרת עבודתם במוסד. בסוף ההרצאה ניתן יהיה לרכוש ספר במקום.

נשמח לראות את כולכם

הוצדה הארכנת

שלום!

אנו תושבים חדשים בחרב לאת כשנתיים, ומאוד שמחתי לראות את העיתון היוצא כל שבוע.

אם זה אפשרי נשמח לשלוח את ההודעה הבאה על מנת ליידע את תושבי הכפר בטיפולים שאשתי עושה בקיבוץ הסמוך. תודה רבה!

רון תמרין

קרניו-סאקרל ביו-דינמי / **צ'י קונג טיפולי** / **שיאצו**

טיפול במגע מאפשר לחוות הרפיה עמוקה, להתחבר לכוחות הריפוי הפנימיים ולהגיע לאיזון חדש ובריא יותר בכל הרקמות והמערכות של הגוף. מגע מדויק ומיומן מרגיע גם את עולם הרגשות ומאפשר לשהות במהלך הטיפול ולאחריו. במרחבים של דממה ושלווה, זארה מתמחה במגוון שיטות: קרניו-סאקרל ביו-דינמי, שיאצו וצ'י קונג טיפולי. כל טיפול מותאם באופן אישי, לכן טיפול במגע מתאים בכל מצב, לכל אדם ובכל גיל - גם לנשים הרות, לתינוקות ולילדים.

054-7403837 / זארה תמרין

sara.tamerin@gmail.com / קיבוץ גבעת חיים איחוד

www.facebook.com/ShiatsuQiGongIsrael

אישי בשישי | איתן בן אריה

תמונות מחרב לאת

נשמח מאוד לתגובות, להצעות ורעיונות נוספים.

למידע על לידות ושמחות. משפחות מארחות, המלצות ועוד. חומר לציתון יתקבל עד יום רביעי בערב. הכול אף המייל שלי:

צירית בן חייט HIZ.HORUT@GMAIL.COM